

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Regionální rada regionu soudržnosti Jihovýchod**, se sídlem Kounicova 271/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Thermal Pasohlávky a.s., IČO 277 14 608, se sídlem Pasohlávky 1, okr. Brno-venkov, zast. Mgr. Marianem Jeřábekem, advokátem, se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 6. 2. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-RK, a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. MF-58348/2015/1203-14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2020, č. j. 5 Af 14/2017 - 43,

t a k t o :

Věc se **postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016, č. j. MF-58348/2015/1203-14 (dále jen rozhodnutí žalovaného), rozhodl ve věci sporu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení z veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS 2 Jihovýchod ze dne 12. 6. 2013 na projekt č. CZ.1.11/2.1.00/08.01122 (dále jen „veřejnoprávní smlouva“). Výrokem I. žalovaný uložil žalobkyni vyplatit dotaci ve výši 11.602.792,40 Kč osobě zúčastněné na řízení a výrokem II. zamítl návrh osoby zúčastněné na řízení co do výše 124.017,60 Kč. Výrokem III. pak uložil žalobkyni povinnost zaplatit osobě zúčastněné na řízení náklady řízení ve výši 586.341 Kč. V poučení žalovaný uvedl, že rozklad proti výrokům I. a II. uvedeného rozhodnutí není přípustný, je však přípustný rozklad proti výroku III.

[2] Žalobkyně podala proti výroku III. uvedeného rozhodnutí žalovaného rozklad, který ministr financí rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-RK (dále jen rozhodnutí ministra), zamítl dle § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 2 písm. b) správního řádu jako nedůvodný.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra žalobu, v níž uvedla, že výrok I. a II. rozhodnutí žalovaného napadla samostatnou žalobou, která je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Af 5/2017. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí o nákladech řízení je odvozeno od rozhodnutí ve věci samé, neboť je spojeno podle § 141 odst. 11 správního řádu s úspěchem ve věci samé. Napadla-li proto žalobkyně výroky I. a II. rozhodnutí žalovaného, nemůže souhlasit ani s výrokem o nákladech řízení. Žalobkyně dále navrhla, aby soud v souladu s § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil žaloby ke společnému projednání.

[4] V replice žalobkyně uvedla, že § 79 odst. 2 správního řádu, kterým žalovaný odůvodňuje samostatnost rozhodnutí o nákladech řízení ve sporu z veřejnoprávní smlouvy, se nachází v části druhé správního řádu, která se dle § 170 správního řádu v případě veřejnoprávních smluv a řešení sporů vznikajících z nich použije pouze přiměřeně. Dle § 141 odst. 1 správního řádu se spory z veřejnoprávních smluv řeší ve sporném řízení, tedy v jiném typu řízení, než je klasické správní řízení dle části druhé správního řádu, kde náklady řízení nejsou odvozovány od úspěchu ve věci samé. Ve sporných řízeních pak ve smyslu § 141 odst. 11 správního řádu výrok ve věci samé podmiňuje rozhodnutí o tom, kdo a v jaké výši bude hradit náklady řízení. Nelze od sebe oddělovat výrok ve věci samé a rozhodnutí o nákladech řízení i z toho důvodu, že by tím byla krácena možnost toho, kdo se brání vůči správnímu rozhodnutí ve sporném řízení, bránit se i proti rozhodnutí ohledně nákladů řízení. Než by soud rozhodl v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí o věci samé, uplynula by lhůta pro podání řádného opravného prostředku proti výroku o nákladech řízení, a tím i možnost podání následné žaloby dle soudního řádu správního. Žalobkyně by tak přišla nesprávnou aplikací zákona o možnost změny též rozhodnutí o nákladech řízení, což představuje porušení zásady právního státu, práva na spravedlivý proces a právní jistoty. V takovém případě by žalobkyni zbyl jediný prostředek obrany, a to institut obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť by bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, přičemž je však diskutabilní, zda je možné za podkladové rozhodnutí pokládat též rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

[5] Městský soud v Praze výrokem I. v záhlaví uvedeného rozsudku rozhodl tak, že rozhodnutí ministra je nicotné. Výrokem II. napadeného rozsudku městský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí ministerstva. Městský soud zdůraznil, že zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), je ve vztahu k obecné regulaci správního řádu úpravou speciální, přičemž § 10b jako *lex specialis* vylučuje v posuzované věci jakékoliv úvahy o aplikaci § 169 odst. 1 a 2 správního řádu. Dále upozornil, že rozhodnutí o nákladech řízení je v souladu s § 141 odst. 11 správního řádu podmíněné výrokem ve věci, pročež musí sledovat režim tohoto výroku. Pokud je tedy o nákladech řízení rozhodnuto spolu s meritem věci, pak by nebylo účelné, aby byl podmíněný výrok o nákladech řízení nadále projednáván v jiném režimu než samotné meritum. Jiný výklad by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť by vedl k nedůvodnému rozčlenění podmíněujícího a podmíněného výroku do dvou samostatných řízení, což by způsobovalo i velké praktické obtíže, například při nakládání se spisem. S ohledem na tyto závěry městský soud odmítl výklad žalovaného, dle kterého proti nákladovému výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy je možné podat opravný prostředek, zatímco proti rozhodnutí o meritu je opravný prostředek nepřipustný.

[6] Městský soud uzavřel, že ani proti nákladovému výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy nelze podat řádný opravný prostředek podle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech. Jelikož ministr financí věcně rozhodoval o rozkladu, který nebyl podle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech vůbec přípustný, je rozhodnutí ministra nutno považovat za nicotné, neboť ministru financí nenáležela pravomoc rozhodovat o rozkladu, který nebyl přípustný. V této souvislosti městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 171, č. 2475/2012 Sb. NSS, či ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002 - 33, č. 273/2004 Sb. NSS).

[7] Na závěr městský soud upozornil, že v situaci, kdy žalobkyně napadla v řízení vedeném u stejného soudu pod sp. zn. 5 Af 5/2017 výroky I. a II. rozhodnutí žalovaného, může být v případě důvodnosti žaloby zrušen i výrok na napadených výrocích závislý, kterým

pokračování

je v tomto případě výrok o náhradě nákladů správního řízení. Pokud tedy Městský soud v Praze dospěje v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Af 5/2017 k názoru, že je třeba výroky I. a II. rozhodnutí žalovaného zrušit, měl by se na základě rozsudku NSS ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008 - 85, zabývat též nutností zrušit závislý výrok III. Proto také překážka věci již dříve zahájené brání projednání žaloby nejenom ve vztahu k výrokům I. a II. rozhodnutí žalovaného, nýbrž i ve vztahu k výroku III. tohoto rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž vyslovil nesouhlas se závěry soudu, dle kterých je rozhodnutí žalovaného nicotné. Stěžovatel předně namítnul nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku, jelikož krajský soud své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Stěžovatel dále označil závěry městského soudu, které argumentují účelností a zásadou procesní ekonomie, za liché. Přisvědčil sice městskému soudu, že výrok o nákladech řízení je podmíněn výrokem ve věci, městský soud však opomněl často se vyskytující situaci, kdy účastník řízení nerozporuje rozhodnutí ve věci, ale pouze výši přiznané náhrady nákladů z důvodu její samotné nesprávnosti, ať již rozporuje počet úkonů, výpočet, právní posouzení apod. Nastávají i případy, kdy účastník sice podá žalobu ve věci, ale zároveň napadá výrok o nákladech řízení nejen z důvodu jeho akcesorické povahy, ale i z důvodu jeho nesprávnosti. Při vydání rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy nelze předjímat, zda účastník řízení rozhodnutí nebude rozporovat, bude jej rozporovat celé či bude rozporovat jenom jeho část – výrok o nákladech řízení. Pokud by neexistovala možnost, aby se účastník řízení bránil proti nákladovému výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy, pak by účastník řízení musel výrok o náhradě nákladů řízení napadnout správní žalobou, byť by třeba ostatní výroky rozhodnutí nerozporoval. V takovém případě by došlo ke zbytečnému zatěžování soudů žalobami, v nichž by soudy pouze ověřovaly správnost výše přiznané náhrady nákladů řízení, přičemž právě takový postup by byl neekonomický.

[9] Pokud účastník řízení podá k soudu žalobu proti výroku, kterým bylo rozhodnuto ve věci, měl by soud současně rozhodnout i o náhradě nákladů řízení, neboť v důsledku toho, že soud rozhodne ve věci jinak, může být rozhodnuto jinak také o náhradě nákladů řízení. Není však důvod, aby účastník, který nesouhlasí s přiznanou výší náhrady nákladů řízení, nemohl podat rozklad proti výroku, kterým bylo rozhodnuto o výši náhrady nákladů řízení. Pokud bude podána k soudu žaloba proti výroku, kterým bylo rozhodnuto ve věci a soud napadené rozhodnutí zruší, zruší i výroky na něj navazující, včetně výroku o nákladech řízení.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení má povahu samostatného výroku, když dle § 79 odst. 2 správního řádu je možné rozhodnutí ve věci nákladů řízení vydat samostatně. V takovém případě je proti rozhodnutí o nákladech řízení přípustný opravný prostředek, proto byl připuštěn i proti III. výroku rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž kasační soud rozhodoval o kasačních stížnostech proti rozsudkům krajských správních soudů, které přezkoumávaly druhostupňová rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutím o náhradě nákladů sporného řízení ve sporech z veřejnoprávních smluv (rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 As 3/2019 - 86, a ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019 - 58, č. 3971/2020 Sb. NSS). Krajské soudy či Nejvyšší správní soud v těchto případech nevyjádřili pochybnosti o přípustnosti odvolání, přičemž tuto otázku sice výslovně neřešily, což však je nutné chápat tak, že možnost odvolání připustily, když nicotnost je vada zkoumaná ve správním soudnictví z úřední povinnosti.

[11] Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Nezbytnost postoupení věci rozšířenému senátu

[12] Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu, kterému byla věc přidělena, dospěl při předběžném posouzení věci k názoru, že je třeba se odchýlit od názoru již vyjádřeného v rozhodnutích jiných senátů tohoto soudu. Čtvrtý senát totiž je toho názoru, že městský soud posoudil věc napadeným rozsudkem správně, když dovodil, že jestliže není proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy přípustné odvolání ani rozklad, není řádný opravný prostředek přípustný ani proti výroku o nákladech tohoto řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy. Ve vyslovení tohoto názoru v nynější věci však brání čtvrtému senátu předchozí judikatura jiných senátů Nejvyššího správního soudu.

[13] Konkrétně ve věcech rozhodnutých rozsudky č. j. 1 As 3/2019 - 86 a č. j. 2 As 1/2019 - 58, kterých se dovolává stěžovatel, Krajský soud v Brně a poté Nejvyšší správní soud věcně přezkoumaly rozhodnutí Ministerstva vnitra o odvolání pouze proti nákladovému výroku rozhodnutí krajského úřadu ve věci sporu z veřejnoprávní smlouvy. Aniž by se v odůvodnění výslovně zabývaly otázkou přípustnosti odvolání proti nákladovému výroku, resp. případné nicotnosti rozhodnutí stěžovatele o tomto odvolání, kterou v nyní projednávané věci nastolil městský soud, resp. v kasační stížnosti stěžovatel, první a druhý senát NSS mlčky akceptovaly přípustnost opravného prostředku proti nákladovému výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy. V opačném případě by totiž bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra nicotné, jak plyne rovněž z ustálené judikatury NSS citované městským soudem v napadeném rozsudku (rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 171, č. 2475/2012 Sb. NSS, či ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002 - 33, č. 273/2004 Sb. NSS, podle nichž věcné rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí, proti němuž odvolání není přípustné, je nicotné). K nicotnosti napadeného správního rozhodnutí musí správní soudy (jak krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud) přihlídnout z moci úřední (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2008, čj. 7 Afs 68/2007-82). Pokud tak tedy neučinily a rozhodnutí Ministerstva vnitra věcně přezkoumaly, zjevně musely vyjít z názoru, že ačkoli obecná úprava v § 169 odst. 2 správního řádu proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy nepřipouští odvolání ani rozklad, řádný opravný prostředek je přípustný proti samotnému nákladovému výroku takového rozhodnutí. Takový názor ostatně zastává i stěžovatel v nyní projednávané věci.

[14] Čtvrtý senát si je vědom toho, že pro založení pravomoci rozšířeného senátu je zpravidla zapotřebí toho, aby konkurující právní názor, od něhož se postupující senát hodlá odchýlit, popř. z něhož je odvozován rozpor v existující judikatuře Nejvyššího správního soudu, byl vysloven explicitně. V některých případech ovšem je možno založit pravomoc rozšířeného senátu i z mlčky vyjádřeného právního názoru, pokud je z kontextu věci nepochybné, že rozhodnutí jiného senátu muselo jako *z nutné premisy* vycházet z určitého názoru. Opačný názor by vedl k nejistotě účastníků, což by bylo v rozporu se smyslem a účelem ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s.

[15] K tomu je též možno poukázat na komentářovou judikaturu, která zastává stejné stanovisko. Např. Komentář k soudnímu řádu správnímu od nakladatelství Wolters Kluwer uvádí: „*Judikatorní rozpor podle mě nevzniká, pokud by jeden z údajně rozporných právních názorů byl toliko názorem implicitním, v odůvodnění skrytým. Jde tedy o nevyřčenou premisu dalších argumentačních kroků, kterou lze v odůvodnění soudu snad tušit, kterou však soud výslovně jako takovou neformuloval. Rozhodné je to, co soud ve svém rozhodnutí řekl, nikoliv to nevyřčené, co snad můžeme mezi řádky tušit. Od práve uvedeného je nutno odlišit situace, ve kterých je nepochybné, že soud musel určitý argument zvážit, byť ho výslovně neuvedl. Takový argument je conditio sine qua non argumentu dalšího. Příkladem budou situace, kdy soud aplikoval podzákonný*

pokračování

právní předpis, z čehož lze vyvodit, že měl za to, že právní předpis je secundum et intra legem (zatímco v jiném případě dospěl soud k tomu, že právní předpis je praeter legem, a proto jej neaplikoval), eventuálně soud přiznal určitý nárok, z čehož lze jasně vyvodit, že měl za to, že nárok není prekludován (zatímco v obdobném případě v jiné věci dospěl k závěru, že nárok prekludován byl) atd. Půjde vesměs o argumenty, které musel vzít soud v potaz bez ohledu na to, že ve vztahu k nim nebyla uplatněna kasační námitka (§ 109 odst. 4).“ (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol: Soudní řád správní. Komentář. Praha, Wolters Kluwer, 2019. Komentář k § 17, bod 9, citováno dle systému ASPI]. Ostatně sám rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 Afs 135/2018 – 71, č. 3909/2019 Sb. NSS, bod 14, uvedl: „Pravomoc rozšířeného senátu však nelze vykládat dogmaticky tak, že je dána jen tehdy, pokud proti sobě stojí dva odlišné právní názory výslovně vyjádřené v různých rozhodnutích NSS. Pokud proti sobě stojí v rozhodnutí výslovně uvedený právní názor, na straně jedné, a právní názor sice výslovně nevyjádřený, v rozhodnutí či v procesním postupu soudu však z logiky věci nepochybně použitý, na straně druhé, je pravomoc rozšířeného senátu dána.“

[16] Čtvrtý senát si je vědom toho, že je třeba značná opatrnost při dovozování implicitních názorů, např. z obsahu soudního spisu či existence procesních podmínek či vad, které mohl soud přehlédnout, aniž by hodlal zaujmout k těmto otázkám určité stanovisko. V nyní projednávané věci jde právě o takový případ, kdy § 17 odst. 1 s. ř. s. brání „malému“ senátu rozhodnout způsobem odlišným od předchozích rozsudků č. j. 1 As 3/2019 - 86 a č. j. 2 As 1/2019 – 58, tj. že rozhodnutí stěžovatele o odvolání proti výroku o nákladech řízení v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy je nicotné pro absolutní nedostatek věcné působnosti stěžovatele k vydání takového rozhodnutí. Na tom nemůže nic změnit ani to, že v právě citovaných rozsudcích se nejednalo o spory z veřejnoprávní smlouvy dle § 10b odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech, ale o spory z veřejnoprávních smlouvy podle obecné úpravy obsažené ve správním řádu (konkrétně se jednalo o spory z veřejnoprávních smluv o založení dobrovolného svazku obcí podle zákona o obcích). Právní úprava vylučující opravný prostředek proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy je totiž zcela shodná v § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech jako v § 169 odst. 2 správního řádu.

IV. Názor čtvrtého senátu na posuzovanou věc

[17] Jak již čtvrtý senát uvedl, v posuzovaném případě se § 169 odst. 1 a 2 správního řádu nepoužije. Je však zapotřebí upozornit, že speciální úprava obsažená v § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech je s ustanovením § 169 odst. 2 správního řádu duplicitní, když stanoví, že proti rozhodnutí ve sporném řízení vyvolaném sporem z veřejnoprávní smlouvy týkající se dotací a návratných finančních výpomocí nelze podat odvolání ani rozklad (srov. Rigel, F., Bouška, M., Mlynář, R. *Zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů: Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 10b, dostupné z právního informačního systému ASPI). Čtvrtý senát proto podpůrně odkazuje na závěr č. 140 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 7. 11. 2014, který se týká výkladu § 169 odst. 2 správního řádu, a který výslovně uvádí, že „[p]roti rozhodnutí o nákladech řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy nelze podat odvolání ani rozklad.“

[18] V odůvodnění výše citovaného závěru poradního sboru je pak konstatováno, že „§ 169 odst. 2 správního řádu je třeba vykládat tak, že odvolání nebo rozklad není možné podat proti rozhodnutí, jehož předmětem je spor z veřejnoprávní smlouvy. Pokud tedy správní orgán v rozhodnutí vydaném v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy rozhodne také o nákladech takového řízení, není možné proti rozhodnutí podat odvolání, a to ani proti výroku o nákladech řízení. Přitom lze vycházet z toho, že výrok, resp. rozhodnutí o nákladech řízení je podmíněné výrokem ve věci, musí tedy sledovat případný vývoj tohoto výroku. Pokud bude o nákladech řízení rozhodnuto spolu s meritem věci, pak by nebylo účelné, aby byl podmíněný výrok o nákladech řízení nadále projednáván v jiném režimu než samotné meritum. Výše uvedené platí i v případě, že je o nákladech řízení

vedeného o sporu z veřejnoprávní smlouvy rozhodnuto samostatným rozhodnutím. Pro postup správního orgánu v dané věci nemůže být určující, zda o nákladech řízení vedeného o sporu z veřejnoprávní smlouvy rozhodl v rámci rozhodnutí ve věci nebo samostatným rozhodnutím.“ S touto argumentací se čtvrtý senát zcela ztotožňuje.

[19] Pokud tedy § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech shodně s § 169 odst. 2 správního řádu stanoví, že proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace nelze podat odvolání ani rozklad, pak ve světle výše uvedeného je nutno vycházet z toho, že odvolání ani rozklad nelze podat nejen vůči výroku ve věci samé, ale ani proti výroku o náhradě nákladů řízení. Tento závěr je podpořen též tím, že v případě náhrady nákladů sporného řízení, o jaké jde též v posuzované věci, se dle § 141 odst. 11 správního řádu uplatňuje zásada úspěchu ve věci. V tomto smyslu lze tedy souhlasit s městským soudem, že nákladový výrok je podmíněn výrokem ve věci, pročež musí sledovat osud meritorního výroku. V posuzované věci by bylo stěží účelné, jak ostatně přílehavě konstatoval též městský soud, aby byl podmíněný nákladový výrok nadále projednáván v odlišném režimu než věc sama. Předestřený postup je pak souladný se zásadou procesní ekonomie, přičemž opačný výklad by vedl k nedůvodnému rozčlenění podmiňujícího a podmíněného výroku do dvou samostatných řízení. Pokud by městský soud ve věci žaloby proti výrokům I. a II. prvostupňového rozhodnutí zrušil tyto výroky, musel by se v souladu s judikaturou zdejšího soudu zabývat též zrušením výroku III. prvostupňového rozhodnutí, jakožto výroku závislého na výrocih I. a II. prvostupňového rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008 - 85), což ostatně připustil též stěžovatel v kasační stížnosti.

[20] Takový postup by nadto měl i negativní praktické dopady, a to například při nakládání se spisem. V tomto smyslu zdejší soud považuje za mylnou argumentaci stěžovatele, že by snad městský soud opomněl situaci, kdy účastník správního řízení napadá pouze výrok o náhradě nákladů řízení, a že by postup, kdy by tento musel proti nákladovému výroku prvostupňového rozhodnutí brojit přímo správní žalobou, byl neekonomický. Městský soud naopak argumentací zásadou procesní ekonomie, dikcí zákona o rozpočtových pravidlech, který v § 10b odst. 3 explicitně zakazuje podání odvolání či rozkladu proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace, aby účastníkům byl zajištěn rychlý přístup k soudu, a specifíkem sporného řízení spočívajícího v akcesorické povaze výroku o náhradě nákladů řízení, dospěl ke správnému závěru, že v situaci, kdy nelze napadnout řádnými opravnými prostředky výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí, nelze napadnout rozkladem ani nákladový výrok III., který jen tyto výroky doplňuje. To, že by proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení bylo více opravných prostředků než proti rozhodnutí o věci samé, odporuje rovněž logice jiných procesních předpisů [srov. např. § 104 odst. 2 s. ř. s., § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení skutečně může být obecně ve smyslu § 79 odst. 2 správního řádu součástí výrokové části rozhodnutí o věci samé nebo může být vydán ve formě samostatného rozhodnutí, jak poukazuje stěžovatel. Zdejší soud však připomíná, že ustanovení části druhé správního řádu, kterým je též předmětné ustanovení § 79 odst. 2 správního řádu, se v případě veřejnoprávních smluv užívá dle § 170 správního řádu pouze *přiměřeně*. Nadto ani skutečnost, kdy by bylo v posuzované věci vydáno samostatné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, by nemohla zvrátit závěr, že v posuzované věci nelze řádným opravným prostředkem napadnout nejen výroky ve věci samé, ale ani výrok o náhradě nákladů řízení, jak je předestřeno výše.

[22] Čtvrtý senát uzavírá, že považuje za správný a řádně odůvodněný závěr městského soudu ohledně nepřipustnosti řádného opravného prostředku proti nákladovému výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy dle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech, resp. § 169

pokračování

odst. 2 správního řádu. Městský soud dále správně vyslovil nicotnost rozhodnutí ministra, když v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu je tato důsledkem vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy opravný prostředek není přípustný (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 171, či ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002 - 33).

V. Závěr

[23] Čtvrtý senát proto postupuje věc dle § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu s otázkou, zda je přípustné odvolání proti výroku o nákladech řízení rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: Josef Baxa, Zdeněk Kühn, Karel Šimka, Filip Dienstbier, Barbara Pořízková, Aleš Roztočil, Petr Mikeš. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 20. května 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu